

УДК 343.985

Л.Ю. Манукова

викладач

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

**ПРОЦЕСУАЛЬНІ ТА КРИМІНАЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ
ПРОВАДЖЕННЯ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ ЗА ЗЛОЧИНАМИ,
ПОВ'ЯЗАНИМИ ІЗ ЗАРАЖЕННЯМ ВІЛ-ІНФЕКЦІЄЮ
ЧИ ІНШИМИ НЕВИЛІКОВНИМИ ІНФЕКЦІЙНИМИ ХВОРОБАМИ
АБО ВЕНЕРИЧНИМИ ХВОРОБАМИ**

Стаття присвячена встановленню особливостей провадження досудового розслідування за злочинами, пов'язаними із зараженням ВІЛ-інфекцією чи іншими невиліковними інфекційними хворобами або венеричними хворобами, з'ясуванню обставин, які підлягають встановленню і доведенню, визначенню тактичних особливостей проведення деяких слідчих (розшукових) дій.

Ключові слова: досудове розслідування, кримінальне провадження, злочини, пов'язані із зараженням ВІЛ-інфекцією чи іншими невиліковними інфекційними хворобами або венеричними хворобами.

I. Вступ

Упродовж останніх років на території України розвинулася глибока криза системи охорони здоров'я, про що свідчать результати досліджень демографічної ситуації та показників рівня здоров'я українців. Так, від початку реєстрації першого випадку ВІЛ-інфекції (1987 р.) станом на 1 січня 2013 р. у країні зареєстровано 223 530 випадків ВІЛ-інфекції, у тому числі 56 382 випадки СНІДу, включаючи 1224 дітей до 14 років [1].¹

Розвиток епідемії та її наслідки спонукали вітчизняних законодавців прийняти ряд нормативно-правових актів щодо боротьби з поширенням ВІЛ-інфекції та венеричних хвороб. У зв'язку з цим були внесені зміни до статей Кримінального кодексу України (далі – КК), Кодексу про адміністративні правопорушення України, що передбачають відповідальність за вчинення правопорушень, пов'язаних із зараженням ВІЛ-інфекцією чи іншими невиліковними інфекційними хворобами або венеричними хворобами. Таким чином, на зріла необхідність розробки наукових основ, специфічних прийомів розслідування таких злочинів.

Актуальність провадження досудового розслідування злочинів аналізованої групи полягає в науковій і практичній важливості вивчення дотепер малодослідженої теми, а також у створенні ефективного механізму, здатного забезпечити розслідування та розкриття таких злочинів.

Крім того, розробка криміналістичних аспектів проблем кримінального переслідування за досліджуваною групою злочинів дасть змогу більш ефективно протистояти їм.

Значний внесок у дослідження різноманітних аспектів розслідування злочинів зробили українські вчені-криміналісти

Ю. Аленін, В. Бахін, А. Волобуєв, А. Іщенко, О. Кириченко, О. Колесніченко, М. Салтєвський, М. Сегай, І. Фрідман, К. Чаплинський, В. Шепітько та інші. Серед учених інших країн СНД цю проблему досліджували О. Баєв, І. Биховський, Р. Белкін, О. Васильєв, І. Возгрін, В. Гавло, І. Герасимов, Л. Драпкін, Г. Зуйков, В. Колдін, І. Лузгін, В. Пантелєєв, А. Павлеченко, В. Образцов, О. Ратінов, М. Селиванов, В. Танасевич, М. Яблоков.

II. Постановка завдання

Мета статті полягає в тому, щоб у рамках слідчої та судової практики, вивчених кримінальних справ за 1997–2012 рр. виявити особливості провадження досудового розслідування за злочинами, пов'язаними із зараженням ВІЛ-інфекцією чи іншими невиліковними інфекційними хворобами або венеричними хворобами, які передбачені ст. 130, 131, 133 КК України; на основі типових моделей механізмів злочину розробити методику їх розслідування; виробити рекомендації, спрямовані на виявлення злочинів цієї категорії, проведення розслідування для прийняття законного й обґрунтованого рішення за кожним провадженням.

III. Результати

Приводи для досудового розслідування у зв'язку із зараженням ВІЛ-інфекцією чи іншими невиліковними інфекційними хворобами або венеричними хворобами з перелічених у ст. 130, 131, 133 КК України та в ст. 214, 276 КПК України. Аналіз судової і слідчої практики за 1997–2012 рр. дав змогу виявити найбільш типові приводи для кримінального провадження за ст. 130, 131, 133 КК України, а саме: 1) письмова заява окремих громадян. Узагальнення й аналіз кримінальних справ цієї категорії дав змогу виявити, що за заявами громадян, які надалі визнані потерпілими, – 95% кримінальних справ; 2) безпосереднє виявлення

правоохоронними органами ознак злочину стало приводом для досудового розслідування – 5% кримінальних справ.

Проведене дослідження криміналістичної характеристики злочинів, пов'язаних із зараженням ВІЛ-інфекцією чи іншими невиліковними інфекційними хворобами, дає змогу виокремити деякі особливості процесу їх розслідування, які найбільш помітні на стадії досудового розслідування.

Так, першою особливістю розслідування злочинів цієї категорії є його залежність від зібраної у процесі пошукової діяльності слідчих, оперативних працівників та інших суб'єктів інформації, яка є безпосереднім доказом кримінального діяння.

Другою особливістю є те, що ця категорія злочинів тісно пов'язана з іншими злочинами. При аналізі слідчої та судової практики було виявлено, що ці злочини часто вчинюються в сукупності із нанесенням тілесних ушкоджень (ст. 121, 122 КК України), зґвалтуванням (ст. 152 КК України), насильницьким задоволенням статевої пристрасті неприродним способом (ст. 153 КК України), при розбої (ст. 187 КК України).

Третьою особливістю є те, що значна кількість цих злочинів є латентною, що, у свою чергу, "ускладнює роботу органів внутрішніх справ, негативно впливає на авторитет та об'єктивність судочинства, демократичні основи суспільства" [2, с. 266].

Розгляд проблемних питань щодо виявлення ознак злочину та прийняття рішення про початок кримінального провадження за ст. 130, 131, 133 КК України дає підстави стверджувати таке: 1) при отриманні заяв та повідомлень від потерпілих про кримінальні правопорушення слідчий вносить відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань і, як правило, отримує невелику кількість інформації, що вимагає додаткових певних зусиль для її перевірки; 2) ця інформація найчастіше недостатня й розрізнена, що вимагає проведення додаткових дій, участі фахівців (дерматовенерологів, інфекціоністів) в огляді й аналізі медичних документів, проведення судово-медичної експертизи. Обґрунтовується важливість використання спеціальних медичних знань у цій галузі.

Оскільки іноді розслідування цієї категорії злочинів пов'язано із вчиненням інших злочинів, а отже, розслідування злочинів, пов'язаних із зараженням ВІЛ-інфекцією чи іншими невиліковними інфекційними хворобами або венеричними хворобами, може здійснюватися за такими схемами: 1) під час досудового розслідування встановлюються факти зараження ВІЛ-інфекцією чи іншими невиліковними інфекційними або венеричними хворобами; 2) у ході кримінального

провадження виявляється одночасно кримінальне зараження ВІЛ-інфекцією чи іншими невиліковними інфекційними або венеричними хворобами, а також інше злочинне діяння.

Зазначимо, що зараження ВІЛ-інфекцією чи іншими невиліковними хворобами або венеричними хворобами може бути виявлене на будь-якому етапі стадії досудового розслідування.

Обставини, що підлягають встановленню і доказуванню за кримінальним провадженням за ст. 130, 131, 133 КК України, зумовлені особливостями криміналістичної характеристики злочинів досліджуваної групи залежно від особливостей вчиненого злочину.

Важливе значення для встановлення швидкого, повного та неупередженого розслідування мають місце та час вчинення злочину.

Місце вчинення має особливе значення, оскільки є джерелом певних слідів, які відображають механізм злочинної дії, відносин злочинця та потерпілого. Дослідження місця вчинення цих злочинів дає змогу виявити, зафіксувати та вилучити сліди злочину, визначити спосіб вчинення та механізм вчиненого злочину, а також встановити обставини, які сприяли його вчиненню.

При аналізі судово-слідчої практики було виявлено, що місце вчинення злочину цієї категорії можна розглядати з таких позицій: по-перше, місце вчинення злочину можна розглядати як природно-соціальні умови навколишнього середовища; по-друге, місце вчинення злочину можна розглядати, як місце, де безпосередньо відбулося зараження ВІЛ-інфекцією чи венеричними хворобами, у зв'язку з тим, що вони визначаються, як правило, при проведенні огляду місця події. Судово-слідча практика свідчить, що при вчиненні цих злочинів, місце вчинення злочину обмежене невеликою площею, рідше зустрічаються злочини, де місце їх вчинення має великі просторові межі, наприклад, коли їх вчинення пов'язано із вчиненням інших злочинів, наприклад, зі зґвалтуванням.

Як приклад можна розглянути матеріали кримінальної справи. Так, громадянин Ш. та громадянин М. познайомились із громадянкою П., разом розпивали спиртні напої, а згодом вчинили розбійний напад на неї. Громадянинці П. вдалося втекти від них, але, наддогнавши її на дитячому ігровому майданчику, громадянин Ш., хворий на гепатити В та С, а також інфікований ВІЛ-інфекцією, зґвалтував громадянку П. і заразив її ВІЛ-інфекцією [3].

Злочини, пов'язані із зараженням ВІЛ-інфекцією чи венеричними хворобами, відбуваються в основному в умовах неочевид-

ності. Варто констатувати, що в більшості випадків (71%) відсутні свідки—очевидці злочину. Але іноді бувають випадки, коли існують свідки, і вони фізичними діями вербально сприяють або перешкоджають вчиненню злочину.

Наприклад, безробітна громадянка С. з метою отримання коштів на наркотичні засоби, знаючи, що вона є ВІЛ-інфікованою, набрала кров у шприц. Після чого вона зайшла у під'їзд й очікувала жертву. Згодом вчинила напад із застосуванням сили на громадянку Х. і намагалася зробити ін'єкцію ВІЛ-інфікованою кров'ю, вимагаючи при цьому гроші. Почувши шум у під'їзді, на майданчик вийшла сусідка – громадянка Ш. Своєю присутністю вона перешкодила доведенню злочину до кінця [4].

Отже, якщо місце вчинення злочину конкретизує та індивідуалізує, то час характеризує початок, тривалість та закінчення процесу злочину, уточнюючи ці обставини. Час вчинення злочину, як складовий елемент обстановки вчинення злочину, містить у собі не тільки астрономічний дані про вчинення злочину – календарну дату, та поясний час, а й усю сукупність часових даних, пов'язаних зі злочиним: час доби, пора року, час знаходження особи в тому чи іншому місці.

Як і місце вчинення злочину, так і час у кримінальному судочинстві виступає як об'єкт, який пізнається, і як засіб пізнання інших об'єктів, наприклад, для виявлення причетних осіб та тих, що сприяли вчиненню злочину, або, навпаки, виключити причетність осіб до тих чи інших кримінальних дій. Час проходить крізь усю систему криміналістичної характеристики, поєднує між собою всі елементи: вид венеричної хвороби, ВІЛ-інфекцію та інші невиліковні інфекційні хвороби, способи вчинення злочину, його наслідки та інші структурні елементи, які перебувають з ним у постійній взаємодії.

Також часові зміни фіксують не час взагалі, а час вчення визначеної обставини, факту, події: приготування до злочину, безпосередню реалізацію злочину, приховування слідів злочину. Наприклад, уточнення часу за кримінальними провадженнями цієї категорії дає змогу встановити можливу дату зараження ВІЛ-інфекцією чи іншої невиліковної інфекційної хвороби або венеричними хворобами, що сприяє визначенню кола підозрюваних, перевірки алібі тощо.

У більшості випадків злочини, пов'язані із зараженням ВІЛ-інфекцією чи іншою невиліковною інфекційною хворобою або венеричними хворобами, мають одноразовий характер, тобто вчинені в конкретний час, де злочинне діяння мало одноразовий ха-

раактер. Але зустрічаються випадки, коли злочинні діяння безупинні в часі. Наприклад, мешканка Севастополя гр. Л., знаючи про свій діагноз і перебуваючи на обліку як хвора синдромом набутого імунodefіциту, займалася проституцією, не попереджаючи партнерів про можливість зараження. Цілий рік вона заражала кримчан ВІЛ-інфекцією, роз'їжджаючи по півострову. За день обслуговувала двох-трьох клієнтів [5].

Встановлення часу вчинення злочину не лише уточнює початок або кінець визначеної дії, а й у ряді випадків дає змогу встановити послідовність злочинних подій або явищ.

На практиці зазвичай застосовують заходи до встановлення декількох часових відрізків. З метою встановлення кола осіб, причетних до злочину, та шляхів для їх пошуків визначається увесь період, протягом якого відбувався контакт чи знайомство потерпілого з підозрюваним, починаючи з моменту знайомства до вчинення самого злочину та настання наслідків. Злочини, пов'язані із зараженням ВІЛ-інфекцією чи іншими невиліковними інфекційними хворобами або венеричними хворобами, іноді виступають як додатковий злочин (ст. 121, 122, 152, 153, 187 КК України), розслідування якого відбувається з розслідуванням іншого злочину, при чому обидві злочинні дії вчинюються в один і той самий час.

Зазначимо, що часові етапи злочинів, пов'язаних із зараженням ВІЛ-інфекцією чи іншою інфекційною невиліковною хворобою або венеричною хворобою, можуть бути розтягнуті на великий строк, оскільки від моменту зараження до захворювання проходить визначений інкубаційний період (для кожної хвороби різний). Саме тому при розслідуванні кримінальних проваджень за злочинами означеної групи необхідно встановити не тільки факт вчиненого злочину, а й тривалість контакту злочинця та потерпілого, а також контактів злочинця з іншими особами, з якими він мав статеві зносини, а також місця, де відбувались ці контакти.

З'ясування цих відомостей дасть змогу особі, яка розслідує справу, висунути версії, позначити коло осіб, які мають відомості у справі та встановити обставини вчиненого злочину.

Для злочинів цієї категорії не є характерним виявлення слідів на місці вчинення злочину. Про виявлення слідів на місці події можна говорити, коли злочини, пов'язані із зараженням вірусом імунodefіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби або венеричними хворобами, поєднуються з іншими злочинами, наприклад, із завданням тілесних ушкоджень, з'валтуванням, розбій-

ним нападом. У таких випадках сліди виявляються: на тілі або одязі як виконавця злочину, так і потерпілої особи; на знаряддях або засобах вчинення злочину; у місці попереднього приховання або перенесення предметів; у місцях збуту.

Характерними слідами цих злочинів є сліди крові, сліди сперми, відбитки слідів рук та взуття людини, сліди відображення знарядь злочину, але зазвичай сліди злочинів, пов'язаних із зараженням вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби або венеричними хворобами, виявити на місці події неможливо, оскільки ця категорія злочинів є латентною. У такому разі сліди злочинів здебільшого відображаються в таких документах: в історії хвороби підозрюваної особи; у попередженні, у якому ця особа підтверджує, що одержала інформацію про те, що інфікована ВІЛ-інфекцією та знає про кримінальну відповідальність за свідоме поставлення іншої особи в небезпеку зараження вірусом імунодефіциту людини; чеках, отриманих в аптеках, та іншій медичній документації.

Пізнанню типових способів вчинення злочинів досліджуваної групи сприяє їх класифікація за кримінальним законодавством України. Так, виходячи із диспозиції ст. 130 КК України, зазначимо, що способи передачі ВІЛ-інфекції полягають, по-перше, у свідомому поставленні іншої особи в небезпеку зараження; по-друге, у зараженні іншої особи ВІЛ-інфекцією.

Згідно зі ст. 131 КК України, передбачено такий спосіб зараження ВІЛ-інфекцією чи іншими невиліковними інфекційними хворобами, як зараження, яке відбулося внаслідок неналежного виконання професійних обов'язків.

Диспозиція ст. 133 КК України способом передачі венеричних хвороб визнає саме зараження венеричною хворобою, а ч. 1 ст. 130 КК України передбачає свідоме поставлення іншої особи у небезпеку зараження може полягати, зокрема, у здійсненні статевих контактів, наданні донором – ВІЛ-інфікованою особою своєї крові або тканин, недотриманні профілактичних заходів, спрямованих на недопущення поширення ВІЛ-інфекції (наприклад, спільне використання нестерильних шприців для інфекцій наркотичних засобів) [7, с. 307].

Технології зараження іншої особи будь-якою венеричною хворобою та ВІЛ-інфекцією можуть бути різними: статеві зносини; задоволення статевої пристрасті неприродним способом; при ритуальних процедурах (наприклад, кровному братанні); при використанні нестерильних, належним чином не продезинфікованих медичних інструментів і шприців; переливання потер-

пілому крові (її компонентів) ВІЛ-інфікованого без проведення лабораторної діагностики на наявність ВІЛ-інфекції; використання інших біологічних рідин, клітин, органів і тканин без їх лабораторного дослідження на ВІЛ-інфекцію; незабезпечення керівництвом закладу охорони здоров'я персоналу цього закладу необхідними засобами захисту згідно із встановленими КМУ переліком та нормативами; при пересадженні органів і штучному заплідненні; від вагітних жінок, заражених ВІЛ-інфекцією чи хворих на СНІД, немовлятам під час пологів; через поцілунки, порушення правил гігієни у побуті, сім'ї чи на роботі (наприклад, спільне користування посудом, постільною білизною (це характерно для венеричних хвороб), шприцями для ін'єкцій ліків або наркотичних засобів); самозараження (наприклад, введення собі відповідної ін'єкції).

До наслідків, що настали, можна віднести заподіяння тяжкої шкоди здоров'ю людини (венеричні хвороби).

З метою вдосконалення досудового розслідування варто визначити коло обставин, які підлягають встановленню і доказуванню за злочинами, пов'язаними із зараженням ВІЛ-інфекцією чи іншими невиліковними інфекційними хворобами або венеричними хворобами. В основу переліку зазначених обставин має бути покладено той перелік обставин, який передбачений у п. 1, 3 ч. 1 ст. 276 КПК України і який слід уточнити та конкретизувати з урахуванням особливостей криміналістичної характеристики злочинів передбачених ст. 130, 131, 133 КК України.

Слід погодитись з думкою Т.М. Киян, що перелік обставин, які підлягають встановленню і доказуванню, є основою організації розслідування, дає змогу визначити не тільки предмет доказування, а й межі доказування, напрям пошуку необхідної криміналістично значущої інформації [7, с. 326].

Типовий перелік обставин, що підлягають доказуванню кримінального правопорушення, є такий: 1) час, місце, спосіб та інші обставини вчинення кримінального правопорушення; 2) винуватість обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення, форма вини, мотив і мета вчинення кримінального правопорушення; 3) вид і розмір шкоди, завданої кримінальним правопорушенням, а також розмір кримінальних витрат; 4) обставини, які впливають на ступінь тяжкості вчиненого кримінального правопорушення, характеризують особу обвинуваченого, обтяжують чи пом'якшують покарання, які виключають кримінальну відповідальність або є підставою для закриття кримінального провадження; 5) обставини, що є підставою для звільнення

від кримінальної відповідальності або покарання.

При проведенні окремих слідчих (розшукових) дій важливе значення мають допити осіб, які мають відомості стосовно вчиненого злочину, оскільки вони є основним джерелом інформації.

Саме тому досить важливим у процесі розслідування цих злочинів є не тільки правильне визначення мети й завдань допитів осіб різних процесуальних категорій на різних етапах розслідування, а й правильне визначення кола осіб, які підлягають допитові. Оскільки ці злочини зазвичай торкаються статевого життя людини, від слідчого потрібна не тільки висока професійна підготовка, а й загальна культура, знання психології, володіння певним обсягом медичних знань тощо.

При проведенні окремих слідчих (розшукових) дій важливе значення мають тактичні особливості одержання й дослідження інформації, що міститься в медичних документах. Наприклад, це підписане попередження особи, у якій виявлено ВІЛ-інфекцію чи іншу невиліковну інфекційну хворобу або венеричну хворобу, про те, що вона знає про наявність у неї такої хвороби та попереджена про кримінальну відповідальність за поширення цих хвороб. Криміналістичне значення мають і документи, що містять матеріальні сліди злочину у вигляді підчищень, виправлень тощо, наявність інтелектуальних слідів, які відображають хід і порядок надання медичної допомоги, у результаті якої особа була заражена або інфікована зазначеними хворобами.

Ці документи підлягають вилученню, дослідженню і використанню в процесі пізнання події злочину й обставин, що мають значення для прийняття законного й обґрунтованого рішення за кримінальним провадженням.

IV. Висновки

Отже, ми зупинились лише на окремих аспектах проведення досудового розслідування за злочинами, пов'язаними із за-

раженням ВІЛ-інфекцією чи іншими невиліковними інфекційними хворобами або венеричними хворобами. Вважаємо, що сьогодні існує нагальна потреба у розроблені дієвих методичних рекомендацій, спрямованих на підвищення ефективності діяльності правоохоронних органів щодо розкриття та розслідування злочинів цієї категорії.

Список використаної літератури

1. Наказ МВС України "Про оголошення рішення колегії МВС України" № 112 від 07.02.2013 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/category/240821;jsessionid=7CE2B55268B65889784FB22FB8F632E2>.
2. Іщенко А.В. Методологічні проблеми криміналістичних наукових досліджень : [монографія] / [за ред. І.П. Красюка]. – К. : Нац. акад. внутр. справ України, 2003. – 359 с.
3. Архів суду м. Енергодар. Кримінальна справа № 220612, порушена 21.09.2006 р.
4. Архів Ільчівського суду м. Маріуполя. Кримінальна справа № 18-29102, порушена 20.05.2004 р.
5. В Украине – рост СПИД-терроризма // Юлия Исрафилова, Крым, Первая Крымская 22.05.2007 [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://cipro.com.ua/?sect_id=6&aid=35410.
6. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України від 5 квітня 2001 р. / [за ред. М.І. Мельника, М.І. Хавронюка]. – К. : Каннон, А.С.К., 2002. – 1104 с.
7. Киян Т.М. Деякі особливості розслідування злочинних порушень професійної діяльності медичними працівниками [Електронний ресурс] / Т.М. Киян. – Режим доступа: <http://www.stationline.org.ua>.

Стаття надійшла до редакції 01.04.2013

Манукова Л.Ю. Процессуальные и криминалистические особенности производства предварительного расследования по преступлениям, связанным с заражением ВИЧ-инфекцией или другими неизлечимыми инфекционными болезнями или венерическими болезнями

Статья посвящена установлению особенностей доследственной проверки преступлений, связанных с заражением ВИЧ-инфекцией или другими неизлечимыми инфекционными болезнями или венерическими болезнями, выяснению обстоятельств, которые подлежат установлению и доказыванию, определению тактических особенностей проведения некоторых следственных действий.

Ключевые слова: досудебное расследование, уголовное производство, преступления, связанные с заражением ВИЧ-инфекцией или другими неизлечимыми инфекционными болезнями, или венерическими болезнями.

Manukova L. Procedural and forensic features of pre-trial investigation on crimes related to HIV infection or other incurable contagious disease or sexually transmitted disease

The article is devoted to the establishment of the features of pre-investigation of crimes related to infection by HIV infection or other incurable infectious diseases or venereal diseases, the clarification of which are subjected to the identification and proof, the definition of tactical features of some investigation.

During the last years a deep crisis of health care has developed in the territory of Ukraine, the results of demographic studies and health indicators of Ukrainian people evidence about it. Thus, from the beginning of the registration of the first case of HIV infection (1987) as of 1 January 2013 the country recorded 223,530 cases of HIV infections, including 56,382 AIDS cases, including 1,224 children under 14 years.

Epidemic and its consequences prompted lawmakers to pass a number of national legislation to combat the spread of HIV and sexually transmitted diseases.

In this regard, changes were made to the articles of the Criminal Code of Ukraine (hereinafter - CC), the Administrative Code of Ukraine, providing liability for offenses related to HIV infection or other infectious diseases or incurable sexually transmitted diseases. Thus, there is a need to develop a scientific basis, specific methods of investigation of such offenses.

- Actuality of pre-trial investigation of crimes of test group consists in scientific and practical importance of the study of topic that is not enough investigated as well as in the creation of an effective mechanism that could ensure investigations and disclosure of such crimes.*
- Furthermore, the development of aspects of the criminal prosecution in the study group crimes will more effectively resist them.*

Key words: *pre-trial investigation, criminal proceeding, crimes related to infection by HIV infection or other incurable infectious diseases or venereal diseases.*